

Bloedheet

Bloedheet

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Avontuur in Londen
Gewetenloos
Topgeheim
Ijskoud
De Roemeense kwestie
Jim en de cyborg
Het duistere geheim
De oplichters

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

ISBN: 9789402180503

Uitgeverij: Brave New Books

© 2018 Martin Brouwers

2^e druk 2025

*www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers
martinbrouwersboeken@gmail.com*

INHOUD

1. *Allesverzengend*
2. *Vreemde snuiters*
3. *Rustig aan Jim*
4. *De confrontatie*
5. *Het plan ontvouwt zich*
6. *Jim, bemoei je met je eigen zaken!*
7. *Hoofdpijn*
8. *Paniek in de tent!*
9. *Jim op het politiebureau*
10. *Heftige gebeurtenissen!*
11. *Jim komt in actie*
12. *Onplezierig weerzien*
13. *Actie!*
14. *Een vreemde wending*
15. *Diepgaande gesprekken*
16. *Terug naar de loods*
17. *Lucas in gevaar*
18. *Tegen wil en dank*
19. *Verwarring alom*
20. *De ontknopping en koffie*

1. Allesverzengend

De digitale thermometer gaf vijfendertig graden aan. Het was de vierde week van haast onhoudbare hitte en er was sprake van een onophoudelijke hittegolf.

Er gold al twee weken lang code rood wat inhield dat zowel de natuur als mens en dier gevaar liepen. Er moesten uitgebreide voorzorgsmaatregelen in acht genomen worden om die drie te beschermen en nog was het al op alle fronten fout gegaan. Nederland had al te maken gehad met diverse bosbranden, uitgedroogde en dus verloren gegane gewassen, diersterfte en menselijke slachtoffers.

In alle provincies was het verboden nog landerijen met water en slootwater te besproeien, auto's te wassen en tuinen te besproeien met kraanwater.

Buiten het landelijke hitteplan waren er nog regionale en gemeentelijke hitteplannen opgesteld en waren ziekenhuizen en zorginstellingen in de hoogste staat van paraatheid. Daarbuiten werd extra aandacht gevraagd voor alle hulpbehoevenden, baby's en kleine kinderen.

Ja, het was me het zomertje wel.

Jim stond voor het raam van de woonkamer en keek uit over het dorre gras en de verlepte bloemen en planten van de voortuin. In zijn korte leven had hij zoiets als dit nog nooit meegemaakt en naar wat hij begreep, zijn ouders in hun langere leven evenmin.

Hij keek naar de felblauwe lucht waar geen wolkje te bespeuren viel en vervolgens naar de bomenrij aan de overkant van de straat. De hoge, volle populieren stonden daar, onbeweeglijk en al wekenlang verstoken van water. Er stond werkelijk geen zuchtje wind.

Jim draaide zich om toen hij de achterdeur open en dicht hoorde gaan.

'Hoi, ma,' zei hij, 'zal ik even helpen?'

Zijn moeder stond puffend van de hitte in de keuken en liet een grote boodschappentas op de vloer ploffen.

'Het is al goed, hoor,' zei ze terwijl ze met een hand door haar haar streek, 'er zit niet veel in. Ik heb wat extra drinken

gehaald, maar misschien kun je me straks even helpen. Mevrouw Janssen belde me onderweg en schijnt problemen met haar airco te hebben. Voor een alleenstaande dame op leeftijd is dit natuurlijk een verschrikkelijke tijd.'

Jim glimlachte.

'Prima, ik ga straks wel even mee. Waarschijnlijk alleen even goed instellen.'

'Graag, halen we daarna Sophie op. Die zal zich wel vermaakt hebben in het zwembadje bij Anne. Aardig van haar ouders dat ze Sophie gevraagd hebben.'

'Dat is het enige geweldige aan deze temperatuur,' zei Jim, 'niets beter dan een koele duik in het zwembad te nemen.'

Zijn moeder glimlachte en begon met het uitpakken van de boodschappentas.

Plotseling maakte Jims mobieltje een vrolijk "*plong*" geluidje en wist hij dat er een berichtje binnengekomen was. Snel griste hij het van de salontafel en las het appje dat van zijn vriendin, Karin, afkomstig was.

Hoi. Ben om vier uur klaar. Haal je me op? x

Het antwoord van Jim bestond uit een simpel "ja", en eveneens gevolgd door een "x". Vervolgens richtte hij zich weer tot zijn moeder.

'Ma, Karin is om vier uur klaar en ik heb afgesproken haar bij haar werk op te halen. Als ik het me goed herinner woont mevrouw Janssen daar vlakbij. Zal ik Karin voorstellen daar dan meteen naartoe gaan?'

'Geweldig, Jim. Ik zal zorgen dat ik er dan ook ben. Wel zo gezellig. Haal ik daarna zelf Sophie wel op.'

Jim keek op zijn digitaal horloge. Bijna kwart voor vier. Het was ongeveer tien minuten fietsen naar het universitaire ziekenhuis waar zijn vriendin werkte, dus besloot hij alvast maar te vertrekken.

Na nog een glas heerlijk koude ijsthee achterover geslagen te hebben zei hij zijn moeder gedag en ging door de achterdeur naar buiten om zijn gereedstaande mountainbike te pakken. Op dat moment gebeurde het.

Uit het niets klonk plotseling een snerpnd geluid.

Nee, het was meer een angstig, jankend geluid dat aanzwelde en aanzwelde en maakte dat Jim meteen omhoog keek. Hij moest zijn ogen samenknijpen en trotseerde zo het felle zonlicht om te kunnen zien waar het angstaanjagende gegier vandaan kwam.

Hij wist dat het van boven kwam.

Het gegier verplaatste zich snel, als een vliegtuig dat met hoge snelheid laag overvloog. Dat was ook het eerste dat hem te binnen schoot. Het moest een vliegtuig zijn. Tot zijn grote ontzetting zag hij plotseling duidelijk dat hij gelijk had.

Even een beetje wegdraaiend van de zon was het vliegtuig duidelijk te zien. Laag- en schuinvloegend vloog het over Jim heen, nu met een oorverdovend lawaai en een streep zwarte rook achterlatend.

Jims hart sloeg over van spanning en hij merkte niet dat zijn moeder ondertussen achter hem was komen staan. Eveneens geschrokken van het lawaai van het in problemen verkerende vliegtuig dat nu zo laag overkwam dat goed te zien was dat het om een middelgroot passagiersvliegtuig ging.

Jim wist niet veel van vliegtuigen, maar genoeg om te weten dat het om een Boeing ging, een passagiersvliegtuig met plaats voor bijna tweehonderd passagiers en zo'n vliegtuig verkeerde nu in grote problemen of was misschien zelfs aan het neerstorten.

De enorme zwarte rooksluier die het vliegtuig achterliet kleurde de helderblauwe lucht zwart en hoe lager het vliegtuig vloog, hoe duidelijker te zien was wat er aan de hand was.

Uit de rechtermotor van het tweemotorige vliegtuig en uit een deel van de rechtervleugel sloegen vlammen en het vliegtuig begon gevaarlijk ver over te hellen naar die kant. Jim's moeder had van ontzetting beide handen voor haar mond geslagen en Jims hart klopte als een razende.

Het vliegtuig verloor nu nog sneller hoogte en werd steeds kleiner, maar het gierende gejank was nog steeds te horen.

Zowel Jim als zijn moeder waren sprakeloos en konden niet meer doen dan verschrikt het steeds kleiner wordende, neerstortende vliegtuig nakijken.

Op een gegeven moment was het zo ver gedaald dat het niet meer te zien was, maar het gegier was nog steeds te horen. Dat hield pas op toen er een enorme luide knal, als een explosie, klonk en een gloeiende vuurbal opsteeg naar de daarvoor nog zo heldere blauwe hemel.

'Jim! Jim! Wakker worden, Jim!' klonk het en langzaamaan ontwaakte hij uit zijn diepe slaap. Geleidelijk aan werden de contouren van de persoon die hem wakker schudde duidelijker en volgde er een teken van herkenning.

Het was de tweede keer dat hij in slaap was gevallen en opnieuw drong de hoofdpijn zich weer op. De pijn was het gevolg van een val waarbij hij met zijn hoofd op een boomstronk gevallen was.

Hij was met mountainbike en al twee keer over de kop gegaan toen hij een half in de grond verborgen steen had geraakt. Bij de landing was hij met zijn hoofd neergekomen op het harde hout van een van de wortels van een oude boom, maar dat kon hij zich niet meer herinneren.

'Wat... wat is er gebeurd?' vroeg hij aan zijn moeder die half over hem heen gebogen stond.

Hij was thuis en lag op de bank, met het kussen van zijn bed onder zijn hoofd en hij kon zich alleen de gebeurtenissen van na de val herinneren. Dat hij samen met zijn vriend Mark over de bospaden had gefietst, of eigenlijk had geracet, kon hij zich niet herinneren.

Mark had hem geholpen thuis te komen waar zijn moeder hem meteen plat op de bank had gelegd. Sindsdien was hij dus twee keer in slaap gevallen. De eerste keer had hij niet gedroomd. Hij had zo vast geslapen dat zijn moeder ongerust was geworden en de dokter had gebeld. Vervolgens had ze het advies gekregen hem voor de rest van de dag plat te laten liggen en twee paracetamols te geven tegen de hoofdpijn.

Jim had aan de valpartij waarschijnlijk een lichte hersenschudding overgehouden en zou het de komende dagen rustig aan moeten doen. Tijdens zijn tweede slaap had hij dus wel gedroomd en wel zo dat het leek alsof het allemaal echt gebeurd was.

Zijn hart bonkte nog van de spanning.

‘Jim, gaat het weer?’ klonk de vriendelijke stem van zijn moeder.

‘Eh... ja hoor ma. Het gaat wel,’ antwoordde hij, maar dacht aan wat hij zojuist meegemaakt had. Langzaam drong het tot hem door dat het slechts een droom was, dat het neerstorten van het vliegtuig dus niet echt gebeurd was. Hij haalde opgelucht adem en zijn hartslag vertraagde weer.

Wat een verschrikkelijke droom, dacht hij, maar zei niets tegen zijn moeder.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg ze.

‘Graag, ma,’ antwoordde hij terwijl hij terugkeerde naar de realiteit.

Hij had nog steeds geen idee hoe hij aan die bult op zijn hoofd kwam en waarom hij zo’n hoofdpijn had.

Vanaf het moment dat hij die ochtend het huis verlaten had wist hij niets meer. Het was één zwart gat en het naar huis lopen met Mark kon hij zich ook maar bij vlagen herinneren.

Zijn moeder keerde terug met een glas water en vertelde hem dat Mark haar had verteld wat er gebeurd was. Nadat hij thuisgebracht was, was hij al vrij snel in slaap gevallen en een uur later weer wakker geworden. Hij was echter al snel voor de tweede keer in slaap gevallen. Nu was hij weer wakker en hoorde van zijn moeder wat er gebeurt was.

‘Waar is Mark dan?’ vroeg hij.

Nu verscheen er voor het eerst een glimlach op het gezicht van zijn moeder.

‘Je mag blij zijn met zo’n vriend,’ antwoordde ze, ‘maar je hebt alles bij elkaar lang geslapen. Mark wilde de afspraak met zijn moeder niet laten schieten, maar vroeg hij me hem te bellen zodra je wakker zou zijn en je wat beter zou voelen.’

‘Oh, het gaat nu weer wel goed, hoor,’ zei Jim die duidelijk aan het opknappen was, ‘zal ik hem zelf even bellen? Kan ik hem meteen bedanken voor het thuisbrengen.’

Zo gezegd, zo gedaan, maar het duurde na het telefoontje nog zeker een uur voor hij zich echt goed genoeg voelde om een klein beetje rechterop te gaan zitten en weer helder kon nadenken. Hoeveel moeite hij echter ook deed om zich het gebeurde te herinneren, het lukte hem niet. Ook kon hij niet bedenken waarom hij zo’n vreemde, angstige droom had

gehad. Het moest te maken hebben met de duik en de ongelukkige val die hij zelf gemaakt had. Dat zou de aanleiding geweest kunnen zijn.

Hij zou het even laten rusten, wat niet zo moeilijk was toen de gedachte aan de afspraak met zijn vriendin, Karin, zich meer en meer op de voorgrond drong.

Ja, hij herinnerde zich dat hij haar later op de middag op haar werk zou ophalen.

Op de fiets.

De fiets? Hoe was het eigenlijk met zijn fiets.

Het antwoord dat zijn moeder gaf kwam bij hem haast net zo hard aan als de smak die hij gemaakt had.

'Oh, je fiets? Je hele voorwiel ligt in de kreukels en er zijn wat beschadigingen!'

2. *Vreemde snuiters*

Niet ver daarvandaan, op precies datzelfde moment.

‘Kijk Antoine, zonder jouw hulp lukt het gewoon niet,’ klonk de zware, norse stem van de man met de donkere baard. Omdat hij tegenover het kleine mannetje op een stoel zat, zag je niet dat hij minstens twee meter lang was. Hij woog ruim honderddertig kilo en had handen als kolenschoppen.

Zijn stem klonk rustig, beheerst, maar het mannetje wist dat dat elk moment kon veranderen. De mededeling die hij zojuist gedaan had was geen leuke geweest en hij voelde zich dan ook niet helemaal op zijn gemak.

‘Ach, je vindt heus wel iemand anders,’ zei het mannetje, ‘en ik zou het op prijs stellen als je me er niet meer mee lastig zou vallen. Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar ik zie er echt vanaf.’

Het gesprek vond plaats in een door een tl-lamp verlichte hoek van een grote, ijzeren loods die verder in duisternis gehuld was omdat de ramen afgedekt werden door brede jaloezieën. De twee mannen hadden het warm. Verschrikkelijk warm. Buiten was het zeker al vijfendertig graden en in de loods was het niet om te harden.

Volgens het mannetje moest het binnen zeker over de vijftig graden zijn en de ventilator die vlak voor hen op het houten bureau stond deed daar niet veel aan af.

Waarom moesten ze nou juist hier afspreken?

De grote, bebaarde man keek het kleine mannetje doordringend aan met een blik die niemand echt gerust zou stellen. Zijn stem bleef echter rustig, bedaard.

‘Goed,’ zei hij, ‘je moet het zelf weten, maar ik had liever gehad dat je dat eerder had aangegeven. Je weet nu wel erg veel.’

‘Oh, maar van mij zal niemand iets te horen krijgen. Ik zwijg als het graf, nee, op het graf van mijn moeder,’ klonk de nu ietwat beverige stem van het mannetje.

De grote man leunde nu nog wat verder naar voren en de afstand tot het gezicht van het kleine mannetje werd teruggebracht tot nog geen halve meter.

De toch al zware stem begon nog zwaarder te klinken.

‘Klets niet, LeClerc. Je moeder leeft nog. Denk niet dat ik gek ben!’

Het mannetje schoof zijn houten stoel naar achteren en stond bevend op, met een zakdoek zijn bezweette voorhoofd afvegend.

‘Goed dan,’ zei hij, terwijl hij langzaam achteruit liep, richting deur, ‘dan is het zo geregeld? Ik wens jullie natuurlijk alle succes toe... en nogmaals: het spijt me, maar mijn gezin... snap je?’

De grote man bleef stil zitten en zag het mannetje langzaam in de duisternis verdwijnen.

‘LeClerc...’ waren de laatste woorden van de grote man, waar niet meer op gereageerd werd maar waarvan hij zeker wist dat ze gehoord werden, ‘...wees voorzichtig en pas maar op dat je geen ongeluk krijgt!’

Jim zag op de wandklok dat het bijna drie uur was. Hij voelde zich al een stuk beter, reikte naar zijn glas op de salontafel en nam nog een slok water. Daarna pakte hij zijn mobieltje om een berichtje naar Karin te sturen.

Hoewel het in de woonkamer zesentwintig graden was, voelde het redelijk koel aan. Mede doordat het zonnescherm aan de voorkant neergelaten was en de plafondventilator op de hoogste stand stond.

Om Karin niet ongerust te maken vroeg Jim haar om, zodra ze klaar was met haar werk, bij hem langs te komen, zonder de werkelijke reden te vermelden. Het zou beter zijn als hij haar persoonlijk kon vertellen wat er gebeurd was.

Hij kende Karin goed genoeg om te weten hoe bezorgd ze was. Ze was dan ook in het ziekenhuis goed op haar plaats.

Maar zo schokkend was het nu ook weer niet, hij was gevallen, had een lichte hersenschudding en moest even plat blijven. Niets bijzonders eigenlijk, maar hij wilde haar gewoon niet laten schrikken.

Na het berichtje zorgvuldig opgesteld te hebben, las hij het nog een keer over en drukte op **“verzenden”**.

Ondanks zijn goede bedoelingen schrok ze toch.

Hoezo? Waarom kun je me niet ophalen? Is er iets gebeurd? Alles in orde?

Mislukt! Nu moest hij voorzichtig zijn en goed nadenken over zijn volgende woorden.

Alles goed hoor. Kan gewoon even niet weg.

Natuurlijk nam ze hier geen genoegen mee en reageerde meteen waarop Jim opnieuw een weldoordacht antwoord moest geven. Zo ging het nog wel even door. Uiteindelijk kon Jim dan toch zijn mobieltje weer weggleggen en opnieuw even zijn ogen sluiten.

Deze keer viel hij niet in slaap, maar bleef maar denken aan die vervelende droom. Er zat nog steeds een zwart gat in zijn geheugen.

De grote man met de zware stem was na het vertrek van het kleine mannetje opgestaan en naar buiten gelopen. Nu stond hij buiten, voor de loods met een mobieltje in zijn hand.

Even was het voor hem buiten aangenamer dan binnen, maar dat duurde maar even. Na een minuut had de hitte hem alweer te pakken en keek hij rond of hij een schaduwplekje kon vinden.

Het was een groot terrein, afgezet met een hoog, metalen hekwerk dat helemaal rondom liep. Het hele terrein was bestraat met oude bakstenen en nagenoeg leeg. De zon stond hoog aan de hemel en het was dan ook onmogelijk wat schaduw te vinden.

De man besloot het telefoongesprek maar kort te houden en te maken dat hij hier wegkwam.

‘Klein hier...’ zei hij toen er opgenomen werd, ‘...we hebben een probleem...’ en hij vertelde over zijn ontmoeting met het kleine mannetje.

‘Check je vriendenkring eens goed...’ zei een stem aan de andere kant van de lijn, *‘...we moeten snel iemand anders vinden. Iemand die bekwaam genoeg is en vooral betrouwbaar. We kunnen het ons niet permitteren nog zoiets mee te maken. De tijd dringt.’*

‘Goed, ik zal eens rondkijken. Wat doen we ondertussen met LeClerc?’

‘*Wat denk je zelf? Los het maar op...*’ en de verbinding werd verbroken.

‘Hmm,’ zei de grote man en mompelde nog wat in zichzelf terwijl hij zijn mobieltje in zijn broekzak stopte, de deur van de loods sloot en op slot deed.

Vervolgens liep hij het terrein af, richting een grote, grijze Ford F-150 Supercrew pickup truck.

In het plaatselijke bowlingcentrum gooide een vrij jonge man in sportieve kleding een strike. Blijkbaar was dit voor hem niet zo bijzonder omdat er slechts een flauwe glimlach op zijn gezicht verscheen.

De banen naast hem werden niet gebruikt. Op de baan waar de man op speelde en twee andere banen na, aan het einde van de grote zaal, waren trouwens alle banen ongebruikt. De man speelde alleen en gooide met zijn eigen bowlingbal wat aangaf dat hij een fervent en serieus bowler was.

Het bowlen was in de loop der tijd meer dan een hobby voor hem geworden. Toen hij eenmaal ontdekte dat hij veel beter was dan de gemiddelde vrijetijd-bowler namen niet alleen zijn prestaties maar ook zijn ego een enorme vlucht en besloot hij zich bij de plaatselijke bowlingvereniging aan te melden.

Toen eenmaal bleek dat hij ook daar een uitblinker was schoot zijn ego door de wolken heen en won hij prijs na prijs. Hij greep de bal die zojuist teruggekomen was en keek even om zich heen, alsof hij iemand verwachtte.

Bijna alle tafeltjes in het complex waren leeg. De barkeeper en de twee serveersters hadden niets bijzonders te doen, praatten wat met elkaar en poetsten de glazen en tafels.

Uit de luidsprekers klonk zacht moderne popmuziek en de airco draaide op volle toeren en zorgde zo voor een aangename temperatuur. Met de hitte buiten in gedachten was het goed vertoeven hier en de man kon hier oefenen wanneer en zolang hij maar wilde, mits er maar een baan vrij was.

Net voor hij zich weer om wilde draaien en klaarmaken voor

zijn volgende worp viel zijn oog op een jongedame die via het restaurantgedeelte binnenkwam. Zij was allesbehalve sportief gekleed. Het was duidelijk dat ze zo van kantoor kwam, in haar lange broek met colbert en witte blouse daaronder.

Ze had lang, opgestoken haar en droeg een zwarte aktetas. De man zag dat ze even stilstond, rondkeek en na hem gespot te hebben, met ferme pas recht op hem afkwam.

Hij draaide zich om, nam de juiste houding aan, bracht zijn rechterarm met de bal naar achteren, zwierde hem naar voren en liet met akelige precisie de bal op het juiste moment los.

Alsof hij niet anders verwachtte gingen alle kegels om en had hij zijn zoveelste strike gegoooid.

‘Lucas... ?’ klonk de vrouwenstem achter hem en hij draaide zich om.

‘Helemaal...’ zei hij. Fijn dat je er bent.’

Lucas Dekker wees naar een tafeltje.

‘Jij hebt iets voor mij? Laten we er even bij gaan zitten...’ en hij trok heel galant een stoel voor haar naar achteren.

‘Ik heb maar heel even tijd, hoor,’ was haar korte reactie terwijl ze plaatsnam en de aktetas naast haar stoel zette.

Lucas Dekker, die alle tijd van de wereld had, besloot nog even aan te dringen.

‘Iets te drinken misschien? Het moet buiten niet om te harden zijn,’ en hij keek naar haar bezweette voorhoofd. *In dat pakje moet ze het toch behoorlijk warm hebben*, zo dacht hij, maar ze liet zich niet vermurwen.

‘Luister, ik ben hier om dit aan je te overhandigen,’ en schoof hem over de tafel een dossiermap toe.

Terwijl Lucas de map naar zich toetrok en opende besloot hij nog één poging te wagen.

‘Dit ziet er keurig uit. Wil je echt niet even iets drinken?’

De reactie die hij verwachtte, bleef uit.

‘Nee, hoor,’ was haar korte antwoord, ‘én als je het niet erg vindt... ik moet weer gaan.’

Meteen stond ze weer op, pakte de aktetas en liep naar de uitgang.

Jammer dat ze zo bot doet... dacht Lucas bij zichzelf.